

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 noiembrie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Elena Covalenco,

Liliana Catan,

Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2017, declarat de către avocatul Zaharia Procopie în numele inculpatului

Tihonov Andrei XXX, născut la XXX,
originar și domiciliat în XXX, cu viza de
reședință în XXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 14.12.2013 - 30.12.2014;
2. Instanța de apel: 03.04.2015 - 25.11.2015;
06.04.2017 - 03.10.2017;
3. Instanța de recurs: 10.10.2016 - 07.02.2017;
09.08.2018 - 14.11.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 30 decembrie 2014, Tihonov Andrei a fost achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e) și f) Cod penal, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că prin rechizitoriu, inculpatului Tihonov Andrei i s-a incriminat că, la 18 octombrie 2013, ora 09.45, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în fața cafenelei „Globus” din bd.Moscovei 2, mun.Chișinău, 1-a agresat fizic pe Zaițev Iuri, cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.5269 din 18.10.2013, leziuni corporale manifestate prin: excoriații la nivelul degetelor IV-V și gamba stângă, care se califică drept vătămare neînsemnată, după care, în mod deschis a sustras de la acesta un lăntșor cu cruciuliță din aur, la prețul de 16000 lei, cauzându-i părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care A.Tihonov să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.187 alin.(2) lit.e) și f) Cod penal la 5 ani închisoare, fără amendă, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii să fie suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 5 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile și dispunerea încasării de la inculpat în beneficiul părții vătămate a prejudiciului în mărime de 10000 lei, invocând că instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei; - nu a luat în considerare declarațiile părții vătămate și ale martorilor, precum și alte probe prezentate de partea acuzării; - eronat a constatat că nu a fost demonstrat scopul de cupiditate al inculpatului; - instanța a admis faptul deposedării ilicite a părții vătămate de bunul său și a constatat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale componenței infracțiunii incriminate - latura

subiectivă, însă nu s-a expus asupra întrunirii în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale componenței de contravenție prevăzute de art.78, 335 sau 354 Cod contravențional;

- partea vătămată, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să se dispună încasarea din contul inculpatului în beneficiul său a prejudiciului material în mărime de 16000 lei, pe motiv că deși inculpatul nu a avut din start intenția de a-i sustrage bunul, acest gând i-a venit pe parcurs, folosindu-se de moment, în urma bătăii provocate, fapt care a fost omis de instanță; - instanța nu a ținut cont de faptul că acțiunile lui A.Tihonov constituie o recidivă, deoarece când l-a agresat prima dată, pedeapsa de atunci i s-a părut prea blândă, agresându-l din nou, considerând că și de această dată i se va face dreptate ușor; - în urma epuizării conflictului s-a ridicat și a plecat, deoarece A.Tihonov i-a deblocat mâna și nu pentru că el a hotărât că conflictul s-a epuizat; - martorul G.Posturusu și-a schimbat declarațiile în instanță, fiind presat de către avocatul inculpatului și nu din alte motive, aceasta a declarat că are vederea slabă, însă lanțul era atât de mare încât nu putea să confunde că în mâna inculpatului era anume un lanț de aur și nimic altceva; - deși cunoaște limba de stat, totuși nivelul de cunoaștere a acesteia nu este destul de bun încât să-i permită să înțeleagă întru-totul cele vorbite în instanță, motiv pentru care, nu a putut să-și expună argumentele satisfăcător.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, apelurile declarate de către procuror și partea vătămată au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a indicat că prima instanță a dat apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei, examinându-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și corect a ajuns la concluzia privind achitarea inculpatului de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e) și f) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

La fel, instanța a reținut că, în speță, partea acuzării a prezentat probe, precum: declarațiile părții vătămate și ale martorilor M.Tataru, G.Posturusu, N.Jvania (Danelia), E.Zabolotnîi, R.Timoșcu, însă acestea nu confirmă învinuirea înaintată.

Totodată, instanța de apel a conchis că anume partea vătămată a fost inițiatorul conflictului, or, acesta a avut destul timp să scoată sacoul, ceasul de pe mână și inelul de pe deget, circumstanță ce nu se încadrează în situațiile de aplicare a violenței sau amenințării aplicării unei atare violențe, deoarece în aceste cazuri victima este limitată în timp, fiind preocupată de ideea de a se proteja și nu de hainele sau lucrurile sale.

Mai mult, însăși partea vătămată a indicat că A.Tihonov l-a imobilizat fără să-i aplice lovituri, fapt ce demonstrează că scopul inculpatului nu a fost de a aplica față de partea vătămată violență, ci de a-i imobiliza loviturile, în circumstanțele în care și partea vătămată i-a aplicat lui A.Tihonov lovituri.

Instanța de apel a mai menționat că în acțiunile inculpatului nu se întrunesc nici elementele constitutive ale infracțiunii incriminate - latura subiectivă și obiectivă, or, niciunul dintre martorii prezenți în nemijlocita apropiere a inculpatului și anume, E.Zabolotnîi și R.Timoșcu, nu au văzut la acesta vreun lanț din aur, iar martorii aflați la o distanță de aproximativ 40-50 m de la locul faptei au presupus că au văzut în mâna lui A.Tihonov un lanț din aur, care însă putea fi confundat cu lanțul de la cadă de care erau agățate cheile ultimului, iar toate dubiile urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Prin urmare, lipsa probelor ce ar confirma învinuirea are drept consecință achitarea inculpatului, acuzarea nedovedind că acesta ar fi știut despre existența lanțului, că ar fi avut intenția să-l sustragă și că bunul a fost sustras de fapt de către inculpat.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, pe motiv că instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei; - la baza achitării a pus doar declarațiile inculpatului, care nu coroborează cu celelalte probe; - eronat a conchis că nu este demonstrat scopul de cupiditate al inculpatului.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 februarie 2017, recursul declarat de către procuror a fost admis, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel.

În motivarea deciziei, instanța de recurs a menționat că, examinând hotărârea instanței de apel prin prisma celor invocate în recurs, a constatat că recursul este întemeiat, or, instanța de apel a omis să se expună asupra motivelor invocate de către procuror în apel.

În acest context, instanța de recurs a precizat că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil, iar potrivit considerentelor CEDO, expuse în cazurile aplicării art.6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (*Suominen vs Finlanda (2003) § 37, Kuznețov și alții vs Rusia (2007) § 85*).

Astfel că, pentru a demonstra că părțile au fost auzite în prezenta cauză penală, instanța de apel urma să dea răspunsuri argumentate în hotărârea sa asupra chestiunilor esențiale și să răspundă clar la motive, dar și a efectua propriile completări în sensul aprecierii temeiniciei acestei hotărâri, prin prisma criticilor invocate de părți, care în viziunea lor ar putea afecta într-o măsură oarecare legalitatea soluției adoptate la caz.

De asemenea, instanța de recurs a subliniat că instanța de judecată este obligată la examinarea probelor care confirmă vinovăția sau nevinovăția persoanei, să argumenteze motivele admiterii sau respingerii probelor atât de învinuire, cât și cele de apărare. În orice caz se supun analizei toate probele, indiferent de faptul că sunt cuprinse în dosarul penal sau prezentate de către părți în ședință.

La caz, instanța de apel a efectuat o apreciere arbitrară declarațiilor părții vătămate și ale martorului N.Jvania (Danelia), invocând că acestea sunt contradictorii.

Complementar, instanța de recurs a indicat că nu poate fi menținută motivarea instanței de apel unde se referă la lipsa laturii subiective, sub aspectul necunoașterii despre existența bunului ce rezultă din declarațiile inculpatului, care total contravin declarațiilor părții vătămate, date la confruntare, dar și în ambele instanțe de judecată, ca și declarațiilor martorilor N.Jvania (Danelia), M.Tataru, G.Posturusu.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit a constatat că instanța de apel nu a îndeplinit cerințele stipulate de art.101, 394, 414 Cod de procedură penală și nu a indicat temeiurile legale pentru care au fost respinse probele prezentate în instanța de apel.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2017, apelurile declarate de către procuror și partea vătămată au fost admise, casată sentința, rejudecată cauza și pronunță o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care A.Tihonov a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal la 5 ani închisoare, fără amendă, iar în temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunându-se încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate a prejudiciului material în mărime de 16000 lei.

În motivarea deciziei, instanța de apel a conchis că, situația de fapt reținută de prima instanță nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, contrar prevederilor art.101 Cod de procedură penală, greșit ajungând la concluzia privind nevinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, deoarece acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

Astfel, apreciind probele administrate și circumstanțele cauzei, examinându-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel a constatat că Tihonov Andrei, la 18 octombrie 2013, ora 09.45, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în fața cafenelei „Globus” din bd.Moscovei 2, mun.Chișinău, l-a agresat fizic pe Zaițev Iuri, cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.5269 din 18.10.2013, leziuni corporale manifestate prin: excoriații la nivelul degetelor IV-V și gamba stângă, care se califică drept vătămare neînsemnată, după care, în mod deschis a sustras de la acesta un lăntșor cu cruciuliță din aur, la prețul de 16000 lei, cauzându-i părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

Consecvent, instanța de apel a indicat că vinovăția inculpatului se confirmă prin declarațiile părții vătămate Iu.Zaițev, ale martorilor E.Zabolotnii, G.Posturusu, M.Tataru, N.Jvania (Danelia) și actele cauzei - procesele-verbale de confruntare dintre partea vătămată și inculpat, dintre martorul G.Posturusu și inculpat din 07.11.2013, și raportul de expertiză medico-legală nr.5269 din 21.10.2013 în privința părții vătămate Iu.Zaițev.

Respectiv, reținând probele menționate, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e) și f) Cod penal este indubitabilă, în acțiunile acestuia fiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

Nerecunoașterea vinei de către inculpat, instanța de apel a apreciat-o drept o metodă de apărare și un drept de a nu se auto-incrimina, garantat de art.66 Cod de procedură penală și art.6 CEDO, or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și acțiunile sale nu pot fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Totodată, instanța de apel a subliniat că prima instanță în mod greșit a apreciat critic declarațiile martorilor, precum că nimeni dintre ei nu a văzut momentul sustragerii lanțului, or acest fapt nu poate condiționa nevinovăția inculpatului, odată ce toți acei martori la care face trimitere instanța au văzut că bunul era deținut de A.Tihonov și anume, inculpatul a intrat în posesia acestuia, pe care după bătaie l-a pus în buzunar și a plecat cu el.

Instanța de apel a mai precizat că declarațiile părții vătămate sunt consecutive și nu conțin contradicții, aceasta menținându-și poziția pe tot parcursul urmăririi penale. Mai mult, declarațiile părții vătămate coroborează cu cele ale martorilor acuzării, care au afirmat că au văzut cum după conflictul avut cu partea vătămată, inculpatul A.Tihonov a luat lăntșorul de aur.

Cu referire la scopul de cupiditate, instanța de apel a menționat că acesta se regăsește în acțiunea inculpatului, or, inculpatul nu i l-a restituit părții vătămate, dar l-a pus în buzunar și a plecat cu el. Mai mult decât atât, partea vătămată s-a întors la locul faptei după lăntșor, însă inculpatul a refuzat să i-l restituie.

Complementar, instanța de apel a precizat că nu poate fi reținută motivarea primei instanțe privind lipsa laturii subiective, sub aspectul necunoașterii despre existența bunului, fapt declarat de către inculpat, având în vedere că declarațiile acestuia contravin declarațiilor părții vătămate și ale martorilor N.Jvania (Danelia), M.Tataru, G.Posturusu.

Totodată, s-a stabilit că lanțul era atârnat la gât, la vedere și este neveridică afirmația inculpatului în acest sens.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, ținând cont de prevederile art.6, 7, 16, 61, 75-78, 90 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, că a fost săvârșită cu intenție, de persoana inculpatului, care anterior nu a fost condamnat, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, instanța de apel a conchis că corijarea și reeducarea inculpatului poate avea loc prin stabilirea unei pedepse de 5 ani închisoare, fără amendă, cu suspendarea condiționată a executării ei pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

Cu referire la acțiunea civilă, reieșind din prevederile art.219 alin.(1), (2), 221 alin.(2) Cod de procedură penală și art.514, 1398 Cod civil, precum și având în vedere că în ședința de judecată a fost probat cu certitudine faptul sustragerii bunului părții vătămate - lăncișorul de aur în valoare de 16000 lei, instanța de apel a conchis că acțiunea civilă urmează a fi admisă și dispusă încasarea din contul lui A.Tihonov în beneficiul lui Iu.Zaițev a prejudiciului material cauzat prin infracțiune.

8. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul P.Zaharia în numele inculpatului care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 9), 13) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și menținerea sentinței, pe motiv că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei; - nu au fost întrunite elementele infracțiunii; - inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală; - a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului; - instanța de apel a pronunțat o decizie de condamnare în baza aceluiași probe care au stat la baza sentinței de achitare; - declarațiile părții vătămate contravin materialelor cauzei; - instanța de apel eronat și nejustificat a constatat existența lăncișorului de aur și că acesta era atârnat la gât, la vedere, deoarece nici un martor nu l-a văzut; - instanța neîntemeiat a ignorat declarațiile inculpatului și ale martorilor R.Timoșcu și E.Zabolotnîi, apreciindu-le critic din considerentul că aceștia sunt prieteni, or, în instanță s-a constatat că de fapt ei sunt cunoscuți pe lucru; - eronat a indicat că declarațiile părții vătămate coroborează cu cele ale martorului N.Tataru, ele fiind contradictorii; - neîntemeiat a constatat că A.Tihonov a smuls lanțul de la gâtul lui Iu.Zaițev; - lipsește latura subiectivă - intenția directă, scopul (de cupiditate) și latura obiectivă; - instanța i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocat în numele inculpatului, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului ordinar, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat drept temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6), 8), 9), 13) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului.

Colegiul penal reține că, în recurs, deși recurentul a invocat temeiurile prevăzute de pct.9) și 13) din alin.(1) al normei pre-citate, nu le-a desfășurat în textul recursului, așa

cum prevede art.430 pct.5) Cod de procedură penală, instanța de recurs fiind în imposibilitate să aprecieze plauzibilitatea acestor temeuri.

Astfel, analizând temeurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia nu este de acord cu condamnarea inculpatului în baza art.187 alin.(2) lit.e) și f) Cod penal, invocând că instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei și în rezultat, eronat a constatat întrunirea în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, or, probele administrate și cercetate în prezenta cauză penală nu sunt veridice, pertinente și concludente, decizia instanței de apel prin care A.Tihonov a fost condamnat fiind bazată exclusiv pe presupuneri.

La acest capitol, Colegiul menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul constată că instanța de apel, contrar celor invocate de către recurent, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui A.Tihonov în comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit.e) și f) Cod penal – sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, să fie justă și întemeiată.

Conform textului deciziei, instanța a conchis că vinovăția lui A.Tihonov se dovedește prin cumulul de probe acumulate legal în cadrul urmăririi penale și cercetate nemijlocit în instanțele de judecată și anume, prin:

- declarațiile părții vătămate, potrivit cărora după ce inculpatul i s-a adresat cu cuvinte necenzurate, s-a iscat un conflict între ei, cu aplicarea violenței fizice, în timpul căruia ultimul i-a smuls lăntșorul din aur de la gât. Nu a văzut lăntșorul în mâna inculpatului, dar a simțit că a fost rupt de pe gâtul său, deoarece era destul de gros și care poate fi estimat la suma de 16000 lei, iar depistând lipsa lui, a telefonat la poliție și când polițistul de sector a luat explicații de la martorii oculari, și anume de la 3 femei, acestea au declarat că au văzut lăntșorul în mână la inculpat;

- declarațiile martorului N.Jvanea (Danelia), care a declarat că l-a văzut pe inculpat fiind deasupra părții vătămate, cu o mână îi ținea gâtul, iar cu alta îi ținea piciorul. Nu a văzut care primul s-a ridicat, dar a observat cum partea vătămată, ridicându-se de la pământ, și-a luat sacoul și a plecat. A văzut în mâna inculpatului un obiect de o lungime nu mare, de culoare galben aurie destul de gros, după lățime a identificat că era lăntșor. Inculpatul a plecat după ce a ridicat lăntșorul, nu a văzut de unde l-a luat și nici unde l-a pus, dar peste 5-10 minute de ele s-a apropiat partea vătămată și a întrebat dacă nu au văzut un lăntșor și doar atunci a sesizat că obiectul pe care îl ținea inculpatul în mână era lăntșorul pe care îl căuta partea vătămată;

- declarațiile martorului G.Posturusu, potrivit cărora, la data cu pricina, după terminarea conflictului, a văzut că inculpatul avea în mână un obiect de culoare verde-închis cu un diametru de aproximativ de 5 mm, care se îndoia și pe care l-a pus în buzunar și care crede că era lăntșorul părții vătămate. După ce a plecat, partea vătămată s-a întors și a întrebat dacă nu a văzut un lăntșor, inclusiv le-a întrebat pe toate 3 persoane care au fost la locul faptei;

- declarațiile martorului M.Tatratu, potrivit cărora A.Tihonov s-a ridicat de jos, s-a scuturat și ținea în mână un lăntișor de aur grosuț, se vedea că este din aur,

și actele cauzei - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată și inculpat, prin care partea vătămată a confirmat declarațiile sale, potrivit cărora A.Tihonov l-a agresat și i-a sustras lăntișorul de aur; procesul-verbal de confruntare dintre martorul G.Posturusu și inculpat, potrivit căruia aceasta și-a menținut declarațiile date anterior și în care a indicat că a văzut cum după conflict A.Tihonov a ridicat lăntișorul de jos și l-a pus în buzunar; raportul de expertiză medico-legală nr. 5269 din 21.10.2013, potrivit căruia la partea vătămată Iu.Zaițev au fost constatate vătămări corporale neînsemnate, survenite în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur sau la cădere și lovire de astfel de obiect, posibil în timpul și în circumstanțele indicate.

Probele indicate sunt detaliat descrise în hotărârea recurată, fiind pertinente și concludente, utile și veridice, coroborează între ele și nu prezintă temei de îndoială, astfel fiind indubitabil dovedită prezența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate.

Având în vedere acest aspect, instanța de recurs își însușește în întregime alegațiile instanței de apel (f.d.43-58 v.2), redate succint la pct.4 al prezentei decizii și consideră că o expunere repetată asupra lor este inutilă, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România din 16.02.2010*, în pct.37 al *Hotărârii* a statuat că, dacă art.6 § 1 din Convenția EDO obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Țările de Jos, 19.04.1994*). Cu toate acestea, noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (*Helle vs Finlanda, 19.12.1997*).

Complementar, Colegiul penal constată că recurentul își întemeiază recursul în principal pe aprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, considerând că instanța de apel și-a întemeiat hotărârea pe presupuneri.

În acest sens, instanța de recurs menționează că solicitările recurentului bazate pe astfel de argumente nu constituie temei pentru reexaminarea cazului. Or, modul de apreciere a probelor și circumstanțelor cauzei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, aprecierea probelor fiind obiectul examinării cauzei în fapt și în drept fie în prima instanță, fie în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens, nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri legale și întemeiate.

De asemenea, Colegiul penal reține că recurentul a invocat în recurs, precum că instanța de apel a pronunțat o hotărâre de condamnare în baza aceluiași probe, în baza cărora prima instanță a pronunțat o sentință de achitare.

Contrar însă, instanța de recurs a constatat că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.415 alin.(2¹) Cod de procedură penală, în ședința instanței de apel a audiat suplimentar inculpatul, partea vătămată și martorii N.Jvanea (Danelia), G.Posturusu și E.Zabolotnîi, inclusiv a cercetat suplimentar actele cauzei – procesele-verbale de confruntare dintre partea vătămată și inculpat, de confruntare dintre martorul G.Posturusu și inculpat, raportul de expertiză medico-legală nr. 5269 din 21.10.2013 (f.d.18-19, 21-24 v.2). Astfel, argumentul recurentului nu poate fi apreciat decât ca fiind unul declarativ.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatului, Colegiul penal conchide că instanța de apel a dat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 Cod penal, ținând cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte

din categoria celor grave, de persoana inculpatului, care anterior nu a fost condamnat, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect a stabilit că față de inculpat pot fi aplicate prevederile art.90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe perioadă de probațiune. Această măsură și formă de pedeapsă, în opinia instanței de recurs, fiind una corectă, echitabilă și în limitele pedepsei penale prevăzute de norma în baza căreia inculpatul a fost condamnat, la stabilirea ei, avându-se în vedere toate circumstanțele obiective și subiective ale cauzei penale.

Consecvent, argumentul recurentului, precum că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, este declarativ, decizia instanței de apel integrând fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală și, prin urmare, decizia instanței de apel este bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Zaharia Procopie în numele inculpatului Tihonov Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui Tihonov Andrei, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 decembrie 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu